МАЙНЕРІ В БІНФЕЙТ В МАЙНІ "ВОЛОС" ВИЙШЛИ НА СТРАЙК. ЮНІЇ НЕМАЄ, БОРОТЬБА СТРАЙКЕРІВ ВАЖКА

Діти й решта родин майнерів-страйкерів голодують. Місце страйкерів заняли вже скеби й працюють в майні.

Бінфейт, Саск.

Бінфейт ще не мав стільки безробітних, що має їх зараз. Оте містечко є віддалене від Тейлортон на 5 миль; можна пішаком перейти. І в кожного робітника, якого лише викинуть від праці в майні, є перше наставлення піти до Бінфейт. І вони йдуть туди, як армійці безробітних.

В Бінфейт є кілька робітників з родинами, що працювали в поблизькій майні "Волос". В отій майні платять по 25 центів від тони скилу. До того робітники ще мусять самі купувати порох і платять за його по $3.60, мусять купувати теж і інші прибори до стріляння. Платня заробітна така мала, що майнері навіть не всилі відробити тих грошей, що їх самі вкладають в працю.

Зараз оті майнері так як би вийшли на страйк. Юнії тут немає й страйк, звичайно, дуже важко провадити. Вони ледви застрайкували, а вже другого дня повно нових робітників прийшло, щоби дістати працю. Оті страйкері сьогодня вже остались без средств життя. Батьки міста відправляють їх з нічим, діти й решти родин отих робітників-страйкерів примирають голодовою смертю. Ще й глузують радні міста з безробітних.

Кажуть: — Ми дали б вам роботу, та місто немає її. Чистили б дічи, та знов пороху наметє вітер, шкода тієї праці. Спускали б воду, та не паде дощ й немає що спускати. І допомоги не хочуть дати, і праці не починають. Так наче б вже засудили безробітних на голодівку. І засудять, якщо безробітні самі не повстануть і не заставлять силою панівну клясу дати їм працю або повне втримання. А час би вже почати бої, а не вижебрувати ласки в панів.

Борщавичан.

БІДНЯЦЬКІ ФАРМЕРІ ВИСТРІЛЮЮТЬ ХУДОБУ. ГОЛОДУЮТЬ ФАРМЕРІ, ГОЛОДУЄ Й ТІХНЯ ХУДОБА

Від спеки усьо вигоріло, криниці повисихали. Худоба страшно мучиться від змори.

Естеван, Саск.

В тутешній околиці зачинають фармері вистрілювати свою худобу. Зараз є велика посуха, немає чим кормити худоби. Спека з сухими душними вітрами зісушили землю на попіл. Жнива вже страчені. Бідняцькі фармері рвуть на собі волосся з того жаху. Жалко дивитись на людей, як голодують, жалко дивитись так само на худобу, що заморюється голодом на очах. Жити немає з чого, всьо вигоріло. Попасти немає вже де, води повисихали в найліпших керницях, лише поруху порошну зідає ще худоба по прерах.

На 15 червня один фармер з околиці Естеван побачив, що вночи згинуло дві корові. З допомогою одного знатока вони порізали корови, заглянули вередину її. Отой фармер, побачивши, як страшно мучиться худоба від того голоду, та від того, що зідає поруху з болотом, мусів худобу винищити самий, щоби вона не мучилась довго. Він вистріляв кільканацять штук корів, залишив лише при життю тих, що ясно ще дивились очима.

Другий фармер на захід від Естеван Бешляр так само вистріляв худобу, а самий взяв валізку в руки і пішов геть у світ. Була чутка, що про усе те повідомили Бенета в Оттаві, завели реґістрацію на корови й коні, говорять, що забіратимуть їх в Алберту на пасовиська.

Ота реґістрація вже тягнеться два тижні, а худоба далі вигибає. Мабуть так і буде, що заки пан Бенет порегіструє фармерську худобу тут, то вона вигине від тієї порухи й болота, що втягує у себе.

Найбільше лихо, що фармері мовчать. Не говорять про своє лихо, не йдуть орґанізованою силою проти тих, що виголоджують їх і їхню худобу. Не видно й тепер панів по фармах, як перед виборами. Ґазоліни шкодують.

Треба, щоби фармері самі заговорили за своє злиденне положення.

Н. Петрик.

БІЛЬШЕ ЯК 8 МІСЯЦІВ ПАНУЄ ВОЄННИЙ СТАН В АРҐЕНТИНІ

Лист до ТОДОВИРНАЗУ з Буенос Айрес, в Арґентині.

Вінніпеґ, Ман.,
Канада.

Дорогі Товариші!

Вашу кореспонденцію одержано в порядку, а також статут вашої орґанізації. Постараємось й передрукувати у нашій нелеґальній газеті "УРҐ". Нашу орґанізацію розгромило після державного перевороту мілітарно-фашистське правительство Урібуру і за старанням своїх рідних шпиків, українських підпанків, бувших сотників УГА й інших.

В країні, де ми находимось, вже більше вісім місяців існує воєнний стан. Закрито і загнано в підпілля усі робітничі орґанізації, навіть бібліотеки та культурно-освітні товариства. При розгромах брали участь аґенти ріжних мастей і красок. Много майна робітничих орґанізацій понищено, а рештки сторожить поліція. Много робітників за цей час є арештовано, депортовано, та заслано на висп. Недавно дійшла до нас вістка, що влада тюремна усмиряє політвязнів ґазовими бомбами. Між арештованими є много українських робітників, а також членів Союзу УРО.

Минулого місяця в провінції Буенос Айрес відбувались вибори, але правительство, бачучи, що воно провалилось у цих виборах, зліквідувало їх. Закрито теж і такі газети як "Критика", "Лібертад", що виховали собі таке правительство за своїми плечима, яке зараз не признає нікого, лише консерватів та соціял-фашистів, що рятують гнилі підвалини чужоземного імперіялізму.

Такі тут гаразди у нас. Безробіття, голод та нужда і переслідування робітничого руху, пригноблює нас до крайности. За те чимраз то більше загострюються клясові бої, особенно ПЕРШЕ ТРАВНЯ цього року доказало, що була завзята боротьба під проводом компартії з соціял-фашистами і поліцією. Ранено кількох поліційних комісарів, шпиків, та рядових поліцейських. Тяжко ранено одного шпика, а ще тяжче одного жовніра, що старався рятувати поліційного комісара і гнався з кінджалом за молодим робітником. Прийде час, що й тут вскорі повстане робітнича кляса й повалить теперішний режім, який так пригноблює робітничу клясу.

З товариським привітом,

Амна.

БЕЗРОБІТНІ ВИБІРАЮТЬ З КЕНІВ РЕШТКИ Й ТИМ КОРМЛЯТЬСЯ

Кіченер-Ватерлю, Онт.

Життя безробітних в цій місцевості жахливе. Праці немає, жити нема з чого, дінутись немає де. Безробітні ходять по смітниках й визбірують з кенів рештки й тим кормляться. Один безробітний в роках 45—50 щодня ходить попід ресторани й там з їхніх смітників визбірує недоїдки й рештки та живиться тим, щоби не згинути голодовою смертю. У тих кенах повно усякої отруї, різних хворобливих заразків теж не бракує.

Та це не шлях безробітних визбірувати по смітниках рештки й тим кормитися. Боротьбою здобувати хліб або працю. Орґанізованою силою треба заставити панів забезпечити безробітних від голодної смерті.

Інформатор.

З РАД. УКРАЇНИ ЗВІДОМЛЯЮТЬ ПРО СВОЄ ЖИТТЯ

УРОЖАЙ В НАС В ЦЬОМУ РОЦІ КРАЩИЙ ЗА МИНУЛОРІЧНИЙ

Лист з Новоросійська, Радянського Союзу.

Тов. Шабатівський з Форт Вилям надіслав листа, якого подаємо зміст уривками.

Урожай в нас в цьому році кращий за минулий. До 1927 року наша країна гоїла ті рани, що їх нанесли горожанські війни, ґерманські й голод з 1921 р. Від того часу наша країна усі свої сили звернула на тяжку промисловість: вугілля, нафту, заводи тракторів, машин, комбайнів й усяке знаряддя потрібне для розбудови фабрик, які ми через увесь час спроваджували з Америки, Анґлії й інших країн.

Зараз в нас немає безробітних. Комісаріят праці дав приказ економити робочу силу й той приказ виконують робітники, вони самі його одобряють. У тій роботі, буває, нам мішають шкідники, старі професори та специ. Но в нас з ними не церемоняться. Тепер через 13 років ми вже маємо випуски своїх професорів, що віддані робітничій клясі. Увесь Радянський Союз вкритий учебними заведеннями. В одному Саратові 20 тисяч студентів. Для дітей робітничої кляси широка можливість вчитися.

УСЕНЬКИЙ НАШ РАДЯНСЬКИЙ СОЮЗ, УСІ МИ ПОСТОЇМО ЗА НАШУ КРАЇНУ

Лист селянина з Жашкова, в Уманщині, Радянська Україна.

Ви пишете нам, що капіталістичні країни хочуть воювати. Ким же вони хочуть воювати, коли їхня уся армія служить за монету? Вони силою беруть в салдати на довгі роки. А хіба ж оті салдати добрі на своїх командирів, старших офіцерів, що йдуть проти них, простих салдатів?

В нас беруть до красної армії лише на півтори року й то таких, що в їх немає жінки й дітей, є нежонатий син, а батько й мати старі, теж не беруть його. А ви може думаєте, що в нас не сильна армія? Усенький наш Радянський Союз, усі як один постоїмо за нашу країну. Наші діти теж постоять за неї. Вони так і говорять:

— Не хочемо сюди експлоаторів, на яких працювали наші батьки. Не хочемо пузатих, що ссали кров наших батьків та наживалися коштом усього трудящого люду. Хай лише попробують...

До нас в Проскурів прибігло нараз много польських салдатів і робітників, перейшли через границю. Салдатів не впускали почерез границю, але вони пішли пробоєм до нас. Кажуть, що в них вже немає життя й вони мусіли втікати до нас.

Ми вже обсіялись, руками ми вже не сіємо, а сівалками. В нас зараз всі в колгоспі. Не приймаємо лише куркулів до себе. В нас зараз стоїть питання так, щоби розкуркулювати куркулів. Ми відібрали від їх усе те, що вони награбили літами з нашої праці. Ті люди, що заїхали до вас в Америку, вони хотіли працювати, вони куркулі й противники нашої країни. Наш артіль називається Червона Україна.

Боднарук Марко.

ОТАК ПИШУТЬ ПРО СВОЄ ЖИТТЯ СЕЛЯНИ ЗАХІДНЬОЇ УКРАЇНИ

ПОЛІЦАЇ СХОПИЛИ НАС ЗА ГОЛОВУ Й ТОВКЛИ ЩОСИЛИ ОБ СТІНУ

Лист скатованих селян з Рожнова, повіту Косів, в Галичині.

В звязку з днем 25 лютого (як день боротьби з безробіттям), місцева поліція села Рожнова дня 24 лютого 1931 перевела ряд ревізій, а головно у Гриця Попаря (Процевого брата), який що лиш вийшов з тюрми, де просидів 8 місяців за "подбужайоще" оклики на похороні кобацького товариша. Його знов арештовано. І у нас двох (Гриця Гаврилюка і Василя Паранчича — ми оба мешкаємо в комірнім) місцева поліція перевела ґрунтовну ревізію в той спосіб, що книжки, які були на полиці, в куфрі і т. д. розкидали по землі і ходили по тім, до того ще вкарали нас на 1 зл. за те "же нема устємпу" (клозету). Коли ми сказали, що не маємо зашо соли та нафти купити, не то що, то нам "паньсво" сказали:

— Коли не маєте, коли ви бідні, то повішайтесь.

По ґрунтовній ревізії у нас, мимо того, таки нічого "нелеґального" не знайшли, тільки знайшли запрошення з довірочної наради Сель-Роб-Єдність з дати 3 лютого 1931. Ця нарада була леґальна. Після цего поліція закинула нам, що та нарада була як підготовка до 25 лютого. (Я був підписаний на запрошеннях, як скликуючий.) Також закидала нам поліція, що написи, які були по брамах (клячі), мали ми понаписувати вночи з 23 на 24 лютого. Нас арештовано і заковано в кайдани. Коли я сказав при скованню: прошу не тиснути дуже руки, бо я є слабосильний та ще до того мороз на дворі. Поліція відповіла:

— Коли ти слабий, то здихай к—ва ваша мацъ била.

Хату ми мусіли замкнути та покинути без жадного догляду.

Нас відставлено на місцевий постерунок, тут на допиті нас скатовано в звірський спосіб. Поліцай, схопивши обіруч нас за голову, товк головою об стіну так, що я безпритомний повалився на долівку. Тоді поліцай, злапавши знов за волосся, став тягати мене по долівці, потім обкладати мене стусанами в груди, плечі та копати ногами і ставати на мене чоботами.

Нарешті приказали нам встати. Коли я не всилі вже був встати, поліцай злапав мене знов за волосся, поскубав і звів мене на ноги та сказав обтрястися від волосся, яке було змикано з моєї голови.

За той час в другій кімнаті комендант подібно "ґімнастикував" палкою тов. Паранчича.

Мене введено з сіней (з місця катовання) до "пана" коменданта ще на допит, а що я став за "далеко" від нього то другий поліцай ще злапав мене за волосся і кинув мене перед ніс "пана" коменданта.

Почався допит... по допиті нас знов сковано, а що "пан" комендант мають "добре" серце, то сказали, що: "е, то за дужо вас сціснєнто, я вам попусцім троху" і "попустив"... щоб його сто чортів пірвало. Відставлено нас скутих до ґмінного арешту, де ми просиділи в нечистоті та студени до вечора 25 лютого. Вечером нас випущено.

На 25 лютого, в середу, був ярмарок в Косові і, як звичайно, люди йшли в місто на торг. Поліція скрізь дорогами нападала на невинних безборонних людей старих і малих та по бандитськи обходилася з кожним, кого стрінули подорозі. Багато осіб було побито поліційними посіпаками подорозі і в місті, де 2—3 люди ішли прикупі або балакали, сейчас поліція кидалася на них та била на місці або, арештуючи безпідставно, заводили свою жертву, де їм було треба й катували. Так то безправно чисто по бандитськи без жадного факту й доказу поліція арештує та катує по звірському щораз нові жертви з робітників і селян.

Перед першим і на Перше Травня також арештування й катування були на деннім порядку. Знов мене арештовано і тов. Паранчича та 6 інших рожнівських товаришів перед 1 травня в середу, 23 квітня, вночи о 2 год. і відставлено нас до ґмінного арешту, де ми просиділи також більше як дві доби.

Свідоміших товаришів і товаришок, що йшли на Перше Травня до Косова на спільне відсвяткування, поліція переходила і била, кого попало. Хто з товаришів не втікав (бо тікали, як за собаками, загонили у воду і т. д.), то поліція лапала і провадила до Косова на постерунок на допит, де тяжко катували до кривавих ран і ушкодження тіла. Ще й тепер тягають по судах.

Вечером не вільно нікуди піти, хоч би до млина, бо стріне надорозі поліцай та без жадного оправдання бє по чім попаде. В чужій хаті також, як поліцай застане вечером, забирають з собою, його питають, чого сюди прийшов (кажуть, що прийшов до комуніста на нараду) відводять такого поза хати і бють по морді та дротяною нагайкою обривають шкуру. Таке було із Михайлом Радимом, син Николая, якого так побито за це, що був у мене вечером, хоч він чекав на черевик, який я йому направляв. Одначе його взяли поліцаї (було їх двох, загостили до мене і часто мене і інших свідоміших товаришів "відвідують"), відвели Р. М. поза хати і там його страшно побили. Ось такі тут порядки друже в нас. Подібно діється скрізь в Східній Галичині.

ТЮРМИ ЗАПОВНЕНІ РОБІТНИКАМИ І СЕЛЯНАМИ НА БУКОВИНІ

Мус Джо, Саск.

При допомозі аліянтських держав, а також при допомозі українських підпанків, що пішли румунській сіґуранцині на службу вдалось румунському правительству забрати Буковину під своє панування, під яким селянство і робітництво знаходиться в крайній нужді.

Нині тюрми заповнені робітниками і селянами, боряться за кращі життєві умовини. Одначе, мимо того страшного терору і варварства, мимо того, що румунська боярщина ліквідує і замикає українські освітні доми, трудящі Буковини завзято боряться проти гнету румунської боярщини, а також проти українських підпанків, що допомагають нищити робітничо-селянський визвольний рух.

Не інакше поводиться жовнірам, що зараз служать в румунській армії. Над ними відбувається страшне катовання і знущання. Я самий, бувший жовнір 13 полку артилерії, в місті Констанца переживав ці жахливі життєві умовини. По двох місяцях моєї служби при війську здох кінь, що був до мене приділений. За це я отримав надгороди 2 місяці тюрми з тяжкою працею, при дворазовім ві деннім харчованню, а те харчування було: пів фунта мамалиґи з тріскам і камінцями на день і чорну ґарбату. Я мусів коєити траву. Наколи сили опускали то підстаршина побивав до крови, а хто з нас залишив трошка трави то заставляв зубами викушувати, й ми мусіли це виконати, розуміється, коси були такі гострі, що за одним разом трудно було б зарізати самого Карліа.

А петлюрівські патріотичні брехачі враз буржуазними пресами пишуть про примусову працю в Радянському Союзі. Я думаю, що гірше примусової праці ніде нема, як у капіталістичних країнах.

В Радянському Союзі цілковито немає примусової праці, бо там кожний селянин і робітник працюють для себе самих, бо всю ту гниль і буржуазію, що сиділа на плечах трудящих, прогнали ще 1917 році. Тут кожний робітник хоче робити, а немає де, а петлюрівська хруніяда цього небачить і мовчить.

Микола Пилипяк.

Не забувайте про пресовий фонд української робітничої преси в Канаді!

ЗМІЦНИТИ ЛАВИ КРОЛ У ЇЇ БОЯХ З КАПІТАЛІСТИЧНИМ ПРАВОСУДДЯМ

Торолд, Онт.

На 17 травня відбувся успішний мітинґ КРОЛ в домі І. Олятна. Мітінґом проводив тов. Е. Гелам, промовляв тов. Смит з Торонто. У своїй довшій промові тов. Смит докладно пояснив ціль і завдання КРОЛ, заговорив, яку важливу ролю відіграє ця орґанізація в сучасний мент розгорнутих клясових боїв. Капіталістична кляса йде наступом на робітників і бідняцьких фармерів, арештовує найкращих борців робітничої кляси, засудила вже їх много на тюрми, депортувала в інші капіталістичні країни.

Саме й тому, що Канадська Робітнича Оборонча Ліґа вже много допомогла заарештованим і засудженим робітникам, вона раз-у-раз апелює до робітників і бідняцьких фармерів, без ріжниці національности, вступати в члени тієї орґанізації, допомогти визвольним боям.

Після промови тов. Смита слідували запитання, на які відповідав товариш вичерпно.

В неділю на 8 годину вечером відбувся другий мітинґ в Укр. Роб. Домі. Мітінґ був скликаний травневим комітетом, на якому вияснювали завдання робітничої преси в сучасну пору. На цю тему теж заговорив тов. Смит, вказав, яку роботу виконує революційна робітнича преса й закликав присутніх піддержувати її.

Другим промовцем був тов. І. Бойчук. Він оповів за працю української робітничо-фармерської преси поміж трудящими Канади, вказав на зростання визвольного руху за допомогою тієї преси. Ось недавно один буржуазний писака трівожно смальовує в буржуазному тижневику, що поміж українськими робітниками й фармерами тому поширюється більшовизм, бо вони мають сильну свою пресу. Промовець кликав робітників ще більше обєднатись навколо робітничих орґанізацій і їхньої преси та допомогти пресі нашій закріпити її становище в сучасних клясових боях.

Голова прескому.

УСІ МИ ЗНАЄМО, ЯКЕ ЗАВДАННЯ КРОЛ — ТАК ЧОМУ Ж МОВЧИМО?

Ошава, Онт.

Перша неділя в кожному місяці є призначена на збори КРОЛ нашого відділу. На ті збори має зійтись усе членство КРОЛ-відділу. Щоразу на зборах секретар відділу КРОЛ читає кореспонденції від ЦК КРОЛ. В тих кореспонденціях закликається до протестів проти депортування чужинецьких робітників, до грошевих збірок на ратунок заарештованих робітничих провідників тощо.

Якось наспів лист від ЦК КРОЛ, щоби протестувати проти депортування фінляндського робітника. По скінченні читання того листа голова зборів підносить ту справу й апелює до членів, щоби вирішили, коли має відбутись протест-мітінґ. На салі мовчанка. Голова повтаряє ще раз. Знов те саме. Мовчать усі. Слідує запитання голови втретє. Дехто ще й відповів: — Що ж будемо робити? Ми знаємо, як в нас відбуваються протести. Резолюції протесту немає, що ж будемо протестувати?

На тому й кінчається. Якось стає моторошно дивно. Є чимало старших членів, що стоять довше в наших орґанізаціях і, здається, вони вже повинні знати, як ставитись до такої справи, як протестні мітінґи. Не вже ж так важко отим старшим членам заговорити на тих зборах? Що ж це значить? Чи не те, що сидимо тихо тому, бо вдоволені, як мала дитина, що не плаче, значить, вдоволена? Мабуть, що так.

Усі ми знаємо, яке завдання стоїть тепер перед КРОЛ. Вона боронить усіх заарештованих робітничих бійців, боронить тих, що їх засудив капіталістичний суд на гноєння в тюрмі або депортування в інші країни фашизму й насильства. Коли ж ми знаємо все те, так чому мовчимо? Чому б не запротестувати проти отого терору панівної кляси над робітниками, що беруть активну участь у визвольних боях робітничої кляси? Треба ж поставити собі відкрито питання й дати на його відповідь не словами, а-ділом.

На збори теж треба приходити тієї бойової орґанізації й брати активну участь в її праці.

КРОЛ-член.

КИЧЕНЕР Й ОКОЛИЦЯ! ПІКНІК!

Старанням відділу ТУРФ Дім в Кичнер-Ватерлу, Онт., устроюється в середу, 1-го липня в Бриджпорт, за мостом, на гарній площі, над рікою Ґренд **ВЕЛИКИЙ ПІКНІК.** На нього запрошуємо все робітництво з міст Кичнер, Ватерлу, Престон, Галт і Ґвелф. Програма багата й різнородна. Буде перекуска й холодні напитки. Їхати на пікник треба Бриджпорт стріт каром, який завезе вас аж до моста, а там через міст і на пікник. Початок пікніку в 10-ій годині рано. В разі непогоди пікник відбудеться в суботу, 4 липня, з тою самою програмою й на тій самій площі.

Пікніком.

Товариші! Відновляйте передплату на "Українські Робітничі Вісти".

ЧИТАЙТЕ "ВОРКЕРА"!

ЧИТАЙТЕ І БОРІТЬСЯ! БУДУЙТЕ СИЛЬНУ РОБІТНИЧУ ПРЕСУ!

Без бойової ґазети, що є провідником і орґанізатором у боях робітників, не може бути дійсного робітничого руху.

Сьогодні в Канаді нема робітничої ґазети в анґлійській мові, що провадила б клясову боротьбу, за виїмком "Воркера". Через девять років ця ґазета відбивала всі спроби знищити її й далі виходить тижнево та освідомляє клясово робітників від моря до моря.

Передплата: на рік $2.00; на пів року $1.00.
Поодиноке число 5 центів.

Тут є карта замовлення. Виповніть її та зашліть негайно!

Enclosed find ..... for my subscription to the "Worker"
for a period of .....
Name ..... City .....
Address .....

THE WORKER
94 A CHURCH STREET
TORONTO — — — ONTARIO